

CAROLE MATTHEWS

Päivän-
paistetta ja
merituulia

MINERVA

Päivänpaistetta ja merituulia

CAROLE MATTHEWS

Päiväh-
paistetta ja
merituulia

Englannin kielestä suomentanut

Sirpa Saari

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos:

Carole Matthews: *Sunny Days and Sea Breezes*

© Carole Matthews, 2020

First published in the United Kingdom in the English language in 2020
by Sphere, an imprint of Little, Brown Book Group.

All rights reserved.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2022

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Sirpa Saari

Ulkoasu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-375-473-7

Painettu EU:ssa, 2022

Omistettu Waterstones-kirjakauppaketjun Nikki Bloomerille, joka tekee kirjailijoiden eteen paljon enemmän kuin mitä hänen toimenkuvansa edellyttäisi. Kiitoksia avustasi ja ystävydestäsi näiden vuosien aikana. Toivokaamme, että kirjamme menestyvät ja saamme taas hyvän syyn tilata laatikollisen kuohuviiniä!

1

Lautta lipuu ulos Southamptonin satamasta ja suuntaa kulkunsa kohti Solentinsalmen harmaana vellovia vesiä. Taivas roikkuu alhaalla synkkänä ja alakuloisena, yhtä harmaana kuin merikin. Pilvenlonkien vaaleammat huiput muistuttavat valkoisina tyrskyäviä aallonharjoja. Istun yksinäni lautan takakannella – kukaan muu ei ole uskaltanut ulos karuun säähän. Tuulen kantamat vesipisarot enteilevät sadetta, ja harmittelen, että en tullut pukeneeksi sopivampia päällysvaatteita. Ylläni oleva tyylikäs takki soveltuu hyvin lyhyisiin kaupunkipyrähdyksiin, mutta sitä ei ole suunniteltu uhmaamaan kaikkia luonnonvoimia. Tuuli pääsee vaivatta sisään sen kaula-aukosta ja hihansuista, eikä kashmir ole tunnetusti materiaalina kaikkein vedenpitävin. Mutta olinkin lähtenyt kiireellä, eikä asuvalinta ollut silloin ollut päällimmäisenä mielessäni. Ehkä sen olisi kuitenkin pitänyt olla. Joka tapauksessa olin vain sullonut pariin laukkuun niin paljon tavaraa kuin pystyin ja lähtenyt.

On vasta maaliskuun loppu, ja kannella on rivikaupalla tyhjiä penkkejä, jotka kesäaikaan olisivat todennäköisesti täynnä turisteja. Lomakauden alkuun on vielä aikaa, ja lautta on ehkä vain puolillaan, jos sitäkään. Muutama urhea matkustaja saapuu kaiteen luo katselemaan taakse häipyvää satamaa, mutta

kiiruhtaa pian takaisin laivan lämpimään, ummehtuneen ilman täyttämään kahvioon. Ostin sieltä kerrosvoileivän, mutta se näyttää niin eltaantuneelta, että en voi kuvitellakaan syöväni sitä. Voisin heittää sen lautan perässä kirkuville lokeille, mutta ne näyttävät suurilta ja uhkaavilta. Minusta tuntuu, että olen niin kevyt, niin mitätön ja merkityksetön, että ne saattaisivat napata mukaansa iljettävän voileipäni sijaan minut.

Silmäillessäni epämääräisen näköistä pekonivoileipääni ohitamme *Queen Elizabethin* – pientä kaupunkia muistuttavan ylellisen valtameriristeilijän, joka on epäilemättä matkalla johonkin hyvin eksoottiseen kohteeseen, paljon kauemmas kuin minä. Silti minusta tuntuu, että olen pakomatalla. Ehkä pakoa varten ei ole määritetty mitään vähimmäispituutta. Jos tarkoituksena on vain jättää taakseen kaikki, matkan ei tarvitse olla tuhannen mailin mittainen, yksikin maili riittää. Toivon, että alle kaksikymmentä mailia tekee tehtävänsä, varsinkin kun matkaan sisältyy vesialueen ylitys ja kohteena on saari. Myönnettäköön, en ole suuntaamassa Mongolian kaukaisimmille perukoille, mutta onhan tämä sentään tyhjää parempi.

Solentinsalmi on varsinainen vesistöjen moottoritie. Vierellämme viilettää, pompahtelee ja matelee jos jonkin näköisiä ja kokoisia menopelejä. Meidät ohittaa nopea Red Jet -katamariini. Tiedän, että olisin voinut valita myös sen, sillä se olisi ollut nopeampi tapa päästä Isle of Wightille, mutta halusin välimatkan kasvavan hitaammin, halusin nähdä itseni ja uuden elämäni välille vähitellen avautuvan tilan.

Kuulostan ehkä siltä kuin tietäisin, mitä olen tekemässä, aivan kuin minulla olisi jokin suunnitelma. Mutta ei minulla ole. Tiedän vain sen, että minun on päästävä jonnekin, missä kukaan ei tunne minua ja missä minun ei tarvitse käydä

samaa keskustelua läpi yhä uudelleen. Oikeastaan haluaisin paikkaan, jossa minun ei tarvitsisi puhua ollenkaan, jossa kukaan ei katsoisi minua säälivästi ja ajattelisi ”Voi Jodie-parka”.

Hylkään voileipäni penkille ja kävelen ajankulukseni kai-teen vierelle katselemaan merta. En tiedä, olenko paapuurissa vai tyyrpuurissa, sillä olen pesunkestävä maakrapu – mutta ihan varmasti olen jommallakummalla puolella. Tuuli piis-kaa pitkät hiukseni kasvoilleni, ja kerrankin olen iloinen, et-ten tuhlannut kampaajalla rahojani kalliiseen föönaukseen.

Muutaman minuutin päästä ovi rämähtää auki, ja seuraani liittyy kylmää pelkäämätön tupakoitsija. Hän nyökkää minul-le, mutta pitää minuun etäisyyttä alkaessaan vetää sauhuja. Harmi, että en polta. Viimeisestä savukkeestani on jo aikaa – se oli ollut osa teini-iän kokeilujani – tosin en ollut järin in-nostunut siitä silloinkaan. Tavallaan minun tekisi kuitenkin mieli pummata mieheltä tupakka. Haluaisin tuntea jotakin, vaikka vain kärventää keuhkojani savulla. Mutta ennen kuin saan suuni auki, mies imaisee pitkään tupakastaan, heittää natsan alas veteen, hytisiyttää itseään suurieleisesti ja palaa sisälle. Ei ehkä sittenkään niin karaistunut kuin miltä näytti.

Jäätyäni yksin katselen kuin hypnotisoituna aluksen pe-rässä myllertävää vanavettä, kuuntelen moottorin matalaa jylinää ja tunnen sen värinän jalkojeni alla. Puhelimeni soi, ja otan sen taskustani, vaikka tiedän jo, kuka soittaja on. Kuten arvasin, näytöllä on Chrisin numero, joten annan pu-helun mennä suoraan vastaajaan. En halua puhua aviomiehe-ni kanssa juuri nyt. En halua puhua kenenkään kanssa. Mitä tapahtuisi, jos pudottaisin puhelimeni mereen? Ojennan sen kaiteen yli ja roikotan sitä huolettomasti kädessäni. Jos se uppoaisi merten syvyyksiin, lakkaisinko minä, Jodie Jackson, yksinkertaisesti olemasta? Olisinko niin ulkona kaikesta, ettei

kukaan löytäisi minua? Olisin ilman Twitteriä, Instagramia ja WhatsAppia. Se kuulostaa liiankin houkuttevalta. Jos puhelini soi uudestaan, heitän sen mereen. Oikeasti. Mutta odotan ja odotan, ja se on kerrankin hiljaa. En anna sille enää armonaikaa, ja laitan sen äänettömälle. Pistän sen kuitenkin takaisin taskuuni, sillä saatanhan tarvita sitä jossakin hätätilanteessa.

Yritän olla ajattelematta mitään, pitää pääni tyhjänä ja katsella vain alapuolella vellovaa merta. Ja melkein onnistun. Kuulen takanani kirkkaisun ja näen, miten kaksi lokkia tappelee penkille jättämästäni voileivästä. Linnut ovat saaneet sen jo ulos pahvirasiastaan. Olisin voinut kertoa niille, että niiden kannattaisi ehkä mieluummin syödä rasia. Laivan piippu tuprauttaa ilmoille paksun savupilven ja tahraa linnut nokeen ja tuhkaan, mutta ne ovat niin keskittyneitä nahistuneisiin salaatinlehtiin ja rasvaisiin, limaisiin pekonusuikaleisiin, etteivät piittaa muusta.

Sitten vastaan vyöryy tiheä usvaseinä, joka kietoo sisäänsä kaiken ja estää näkyvyyden. Saapuisin määränpähäni sumussa – sekä vertauskuvallisesti että aivan konkreettisesti.

Lauttamatka kestää vain noin tunnin, ja saavumme aivan liian pian Cowesin satamaan. Kaupungissa käy varmasti yleensä vilkas hyöriä, mutta ei tänään. Minusta näyttää kuin olisin joutunut mustavalkoelokuvaan. Jopa sataman tuloväylää reunustavien pienten purjeveneiden värikkäät liput haalistuvat harmaiksi. Ne eivät mahda mitään sumulle, joka imee itseensä kaiken valon. Alabasterinvalkoinen hiekka kohottaa hopeisen meren ja teräksenharmaan taivaan.

Kävin lapsena täällä lomamatkalla, mutta vain yhden kerran. Olin silloin ehkä seitsemän tai kahdeksan. Muistan, että leikin rannalla isoveljeni Billin kanssa, hautasimme isämme

kaulaa myöten hiekkaan, istuimme kansituoleilla ja söimme voipaperiin käärittyä kalaa ja ranskalaisia. Mutta siinä kaikki. Sen jälkeen matkustimme joka vuosi Espanjaan. En muista paljoa siitäkään. Sanotaan, että Isle of Wight on kuin Britannia neljäkymmentä vuotta sitten. Se sopii minulle täydellisesti. Kunpa voisinkin palata ajassa sen verran taaksepäin. Olin kaksivuotias, koko maailma olisi minulle avoinna, ja voisin tehdä elämässäni aivan toisenlaisia päätöksiä.

2

Otan satamasta taksin ja katselen maisemia körötellesämme saaren poikki kohti määränpäättäni. Kuski on puheliaalla tuulella. ”Ensimmäistä kertaa Isle of Wightilla?”

”Kyllä.”

”Työmatkallako? Vai lomalla?”

”Kyllä.” Kuinka voisin selittää, ettei kumpikaan päde minuun?

”Tämä on hieno paikka. Jos tarvitsette vinkkejä hauskanpitoon, kysykää minulta.”

”Kiitos.”

Jos vastaan aina vain yhdellä sanalla, hän saattaa, ainakin teoriassa, lopettaa rupattelun. Muutaman epäonnistuneen uteluyrityksen jälkeen hän tekeekin niin, ja vajoan istuimelani omiin ajatuksiini. Onneksi lämmitys on täysillä, joten autossa on miellyttävä olla, ja alan vähitellen sulaa hyytävän kylmän lauttamatkan jäljiltä.

Maisema näyttää kauniilta. Vihreältä. Erittäin vihreältä. Mutta niin näyttävät melkein kaikki paikat, jos sattuu asumaan Lontoon keskustassa, kuten minä. Hetken kuluttua auto kiipeää kukkulan harjalle. Tien vieressä on karu levähdyspaikka, jolla olevassa kyltissä lukee NÄKÖALAPAIKKA.

”Voimmeko pysähtyä tässä?”

Kuski ohjaa auton levähdyspaikalle. ”Haluatteko jäätelön?”

”En.” Yksinäinen jäätelöauto näyttää siltä, ettei sinä päivänä ollut käynyt kovinkaan monta asiakasta. ”Haluan vain katsella ympärilleni hetken.”

Nousen taksista ja kävelen levähdyspaikan toiselle laidalle. Edessäni avautuu keto, jolla kevään ensimmäiset luonnonkukat nostavat toiveikkaina päätään. Taaempana rehevän vihreät niityt laskeutuvat kumpuillen kohti hopeisena kimmentävää merta, jonka yllä levittäytyy laaja sinivalkoinen taivas. Minusta tuntuu kuin olisin saapunut kokonaan uuteen maailmaan. Usva on haihtunut, ja aurinko näyttää pääsevän voitolle. Jopa tällaisena puolipilvisenä päivänä näkymä on kaunis. Pysähdyn hetkeksi hengittämään sisään puhdasta ilmaa ja ihailemaan maisemaa.

Taksikuski odottaa kärsimättömänä takanani, ja palaan autolle. Näen meren uudestaan, kun käännymme saaren toista reunaa myötäilevälle rantatielle. Tarkistan taas osoitteeni, vaikka olenkin ilmoittanut sen kuskille, eikä hänen ole ainakaan toistaiseksi tarvinnut turvautua navigaattoriinsa. Muutamana minuutina päästä taksi kääntyy kaarevalle satamatielle, ja tienvarsikyltissä lukee TERVETULOA COCKLESHELL BAYHIN.

Kuski hidastaa vauhtia ohittaessamme pitkän rivistön tyylikkäitä asuntolaivoja ja pysähtyy lopulta yhden kohdalle. Se näyttää hienommalta kuin muut.

”Perillä ollaan.” Kuski kääntyy istuimellaan minuun päin. Ojennan hänelle taksamittarin osoittaman vaatimattoman rahasumman, ja nousen autosta. Taksimatkojenkin hinnat ovat täällä aivan eri luokkaa kuin Lontoossa.

Kuski seuraa minua auton taakse ja avaa tavaratilan luo-kun. ”Haluatteko, että kannan laukut sisälle?” hän kysyy nossaessaan kaksi pullistelevaa kassiani takakontista.

”Ei kiitos. Pärjään kyllä.”

”Kiva paikka”, kuski sanoo nyökäten kohti Billin asunto-laivaa.

”Niin on.” Näen sen nyt ensimmäistä kertaa luonnossa. Bill on tosin näyttänyt minulle siitä jo tarpeeksi valokuvia.

”Hauskaa lomaa.” Kuski istahtaa lämpimään autoonsa ja huristelee tiehensä, ja minä jään seisomaan satamalaiturille.

Loma. Se ei ole kyllä ihan oikea sana kuvaamaan tilannettani.

Silmäilen hieman tarkemmin Billin laivaa – joka olisi lähitulevaisuudessa minun kotini. Sen nimi on *Päivänpaiste*, ja se on väriltään harmaa ja kermanvaalea. Ei ole vaikea arvata, että sen pitkälliset ja melko kalliiksi tulleet kunnostustyöt on saatu päätökseen vasta ihan hiljattain. Se kiiltää uutuuttaan, vaikka sääolosuhteet tekevät kaikkensa saadakseen sen näyttämään ankealta. Veljeni on selvästi upottanut siihen sievoisen summan, mikä on tyypillistä hänelle. Hän on ollut tietenkin liian kiireinen ehtiäkseen katsastamaan laivaa vielä itse, joten minulla on kunnia olla sen ensimmäinen asukas. Hän ilmeisesti kaavailee siitä itselleen jonkinlaista viikonloppujen pakopaikkaa, mutta en usko, että se toive koskaan toteutuu. Bill pyörittää omaa yritystään – samaa, jossa minäkin työskentelen. Sen nimi on WJ Design. Olen ollut hänen firmassaan vuosia, itse asiassa siitä lähtien, kun hän sen perusti, ja minusta on mukava tehdä töitä hänen kanssaan. Menetimme vanhempamme muutama vuosi sitten, joten olemme nyt kahdestaan. Ehkä olemme juuri siitä syystä niin läheiset.

Billin yritys on erikoistunut hotellien, toimistorakennusten ja ostoskeskusten sisustussuunnitteluun, ja vaikka itse sanonkin, meidän osaamisellemme on kysyntää. Mistä seuraava, että meille jää hyvin vähän aikaa huvitteluun. Minun

sosiaalinen elämäni on hieman vilkkaampaa kuin Billin, joka on todellinen työnarkomaani. Rakkaalla veljelläni on niin paljon rahaa, ettei hän tiedä, mitä sillä tekisi, eikä hänellä tietysti olisi aikaakaan törsätä sitä mihinkään. Juuri nyt olen kiitollinen tästä hänen päähänpistostaan, sillä muuten en olisi tiennyt, minne mennä. Kun Bill ehdotti pakopaikakseni laivaansa, se oli kuin vastaus rukouksiini.

Asuntolaiva on vankkatekoinen ja kiinnitetty tukevasti laituriinsa – Bill taisi mainita, että se on toiminut aiemmin Thamesilla proomuna. En edes tiedä, mikä proomu on, mutta vaikka alus olisikin toiminut jonkinlaisena vesistöjen työjuh-tana, sitä ei voi enää päätellä mistään. Billin tiimi on tehnyt sen parissa taikojaan, ja nyt se kelpaisi vaikka kuningattarelle – tai sisarelle, jonka elämä on riekaleina.

Tartun laukkuihini ja astun laivan laskusillalle. En voi olla panematta merkille, ettei naapuriasumus ole aivan yhtä elegantti kuin omani.

Billin laivan sisäänkäynnin molemmin puolin seisoo kaksi kiiltäviin teräsruukkuihin istutettua laakeripuuta – ne ovat niin täydellisiä, että niitä voisi luulla tekokasveiksi. Siinä missä veljeni laivan edessä on hienoja, taiteellisen näköisiä kasveja, naapurissani tulijaa ovat vastassa kaasupullo, puukasa, kulunut keltavihreä rottinkituoli, maastopyörä ja hylätty ostoskärri. Rannalla nököttää erinäköisistä ja -kokoisista laudanpätkistä nikkaroitu vaja. Sekin on täynnä puutavaraa. Kokonaisuus on kieltämättä persoonallinen, mutta näyttää rumalta Billin tyylikkään, vastaremontoidun laivan rinnalla.

Naapurit ovat vieneet boheemin sisustustyylin äärimmilleen: laiva näyttää siltä, kuin se olisi kyhätty kokoon roskalavoilta kerätystä materiaalista, ja pistää sellaisenaan ikäväs-ti silmään hienompien loma-asuntojen rivistöstä. Sen seinissä

on kulunut seetripuupaanutus, ja yksi seinistä on maalattu purppuranpunaiseksi. Ikkunankarmit ovat kaikki erikokoisia ja erimallisia, ja ne on maalattu monella eri sinisen sävyllä. Laivan kannella seisoo ajopuusta työstetty koristeellinen totemipaalu, jota vasten on asetettu nojalleen kajakki. Seinillä on myös muita viehättäviä puuveistoksia, jotka esittävät auringkoa, hyppivää kalaa tai puuta. Alus ei oikein istu muiden laivojen joukkoon, jotka tätä yhtä poikkeusta lukuun ottamatta muistuttavat enemmän Billin asumusta, mutta ihailen silti sen rentoa omaperäisyyttä. Se on kuin hippileiri keskellä toimistokorttelia. Tai maalaispoika Beverly Hillsissä. Emmekö tarvitsekin harmaaseen maailmaan hieman väriä? Mutta älkää kertoko mielipiteistäni Billille. Hän suosii hillittyjä värejä, kuten minäkin. Naapurilaiva, jonka nimi on *Merituuli*, ei näytä tällä hetkellä asutulta, joten ehkä se on jäänyt tyhjilleen. Minun on kuitenkin turha kysyä Billiltä asiasta, sillä olen varma, ettei hän tiedä naapureistaan mitään.

Luon vielä viimeisen arvioivan katseen *Merituuleen* ja astun sitten sisälle omaan asumukseeni. Kuten arvata saattaa, veljeni on tehnyt ihmeitä myös laivan sisätiloissa. En ole nähnyt valokuvia asunnosta sen valmistuttua, ja ne kuvat, jotka olin nähnyt aiemmin, eivät tehneet oikeutta sen sisustukselle. Se on ihana. Jos minulla ei olisi ollut omia kiireellisiä projektiani, olisin auttanut veljeäni, mutta aikani ei koskaan riittänyt. Hän on kyllä mitä ilmeisimmin pärjännyt mainiosti ilman minuakin.

Jättäessäni laukkuni eteiseen näen kuvani peilistä. Miten surullinen näky. Tuulen tuivertamat, pitkät vaaleat hiukseni roikkuvat suorina ja elottomina. Ennen tapasin värjätä ne kahdeksan viikon välein ja leikkauttaa kerran kuukaudessa. Teetätin myös ammattilaisella viikoittain föönikampauksen, mutta

nyt en muista, milloin olisin viimeksi käynyt kampaajalla. Aina kun katson peiliin, näen samalla veljeni. Olemme hyvin samannäköiset, ja lapsena meitä luultiin usein kaksosiksi. Veljeni on vain puolitoista vuotta minua vanhempi, joten ikäeromme ei ole suuri. Myös elämäkatsomuksemme ja mieltymyksemme ovat lähellä toisiaan. Olemme molemmat pitkiä ja hoikkia, ja vaaleissa hiuksissamme on häivähdys punaista – tosin minun hiuksissani on vaaleat, kampaajan tekemät raidat, ja veljeni hiuksissa luonnon antamat hopeanharmaat juovat. Meillä molemmilla on vihreät silmät, vaikkakin minun silmiäni säihke on nyt sammautanut. Joskus ennen ihmiset – aviomieheni mukaan lukien – saattoivat kehua silmiäni. Nyt niiden alla on tummat varjot, ja ihoni näyttää yhtä väriltömältä kuin äskeinen sää. Olen vältellyt peilejä usean kuukauden ajan. Nytkin kuva herättää liikaa ajatuksia, enkä kestä katsoa. Kosketan leukaani, nenäni kaartaa ja pitkiä, mustia ripsiäni. Näen peilistä menneisyyteni, nykyhetkeni ja tulevaisuuteni, ja se on minulle liikaa. Silmäni täyttyvät kyynelistä, ja käännyn pois.

Kävellessäni laivan asuintilojen läpi työnnän kaikki muut ajatukseni taka-alalle ja keskityn ihailemaan näkemääni. Ja ihailtavaa riittää. Avara tila kylpee valossa. Aurinkoisena päivänä se näyttäisi uskomattomalta. Keittiössä on valkoiset kaapistot ja suuri, kyyhkynharmaa kaasuliesi. Minua hymyilyttää, sillä en usko, että tulen koskaan näkemään veljeäni ruoanlaittopuuhissa. Luulen, että kulinaristiveljeni iPhoneen yhteystiedoista suurin osa on hänen suosikkiravintoloidensa numeroita. Keittiönpöytä on valkoinen, ehkä ranskalaista antiikkia, ja sen pinta on jätetty patinoituneeksi. Sen ympärillä on sekalainen kokoelma tuoleja, joiden värit – pinkki, pistaasinvihreä, vaalea turkoosi, sitruunankeltainen – sopivat kauniisti yhteen ja henkivät merenrantatunnelmaa.

Kävelen peremmälle. En edelleenkään hallitse veneilyyn liittyvää terminologiaa, eli en tiedä, olenko paapuurissa vai tyyrpuurissa, mutta olen laivan merenpuoleisessa takaosassa. Siellä on mukava olohuone sekä valtava sininen samettisohva, jonka päälle on aseteltu siniraidallisia merihenkisiä tyynejä. Huoneessa on myös monenkirjavia nojatuoleja, ja muistan Billin kertoneen, että hän on hankkinut ne uusilta lupaavilta suunnittelijoilta, kuten meillä on tapana tehdä töissä aina kun mahdollista. Se tuo sisustukseen tiettyä särmää. Laivan jokainen esine – niin huonekalut kuin seinällä olevat taideteokset – on valittu juuri kyseistä huonetta silmällä pitäen ja aseteltu paikoilleen millimetrin tarkkuudella. Se on tyyppillistä Billiä. Yhdellä seinällä on jättimäisiä merikarttoja, ja toisella Sean Connerya ja Ursula Andressia esittävä suuri juliste. Kuvassa bikineihin sonnustautunut Ursula seisoo käsillään rannalla Seanin pidellessä kiinni hänen kapeista nilkoistaan. Kuva on ikoninen ja sopii täydellisesti kyseiseen tilaan.

Haitariovien edessä on telineeseen asetettu kaukoputki. Yritän katsoa sen lävitse, mutta kuva on sumea. Kunhan olen asettunut taloksi, minulla on yllin kyllin aikaa selvittää, kuinka sen saa tarkennettua. Onnistun avaaman oven parin yrityksen jälkeen, ja astun tilavalle takakannelle. Tuuli on tyyntynyt eikä ilma ole enää niin purevan kylmä kuin lautta-
matkan aikana, mutta en usko viipyväni ulkona kovin pitkään tänään.

Maisema on henkeäsalpaava. *Päivänpaiste* sijaitsee aivan kaarevan venelaiturin keskiosassa, joten sen kannelta aukenee laaja näköala yli koko satama-alueen. Billillä on silmää tällaisille asioille. Tällä hetkellä vuorovesi on korkealla ja näen, että aallonmurtajan päässä on ympyränmuotoinen, synkän-
näköinen sumulautan verhoama linnoitus. Se näyttää kelluvan

veden päällä kuin kangastus. Vasemmalla puolellani on rivissä laituriin kiinnitettyjä muita laivoja ja rakennus, joka näyttää pursiseuran paviljongilta, sekä kirkkaansiniseksi maalattu pikkuravintola, jossa tarjoillaan tuoreita merenantimia. Toisella puolella on lisää purjeveneitä ja asuntolaivoja, mutta ei juuri mitään muuta. Edessäni näkyy pelkkää merta, edellä mainitsemani vankkarakenteinen linnoitus sekä ilmassa kaartelevia lokkeja.

Asuntolaivani aurinkokannella on ruokapöytä ja neljä tuolia. Se olisi ihanteellinen paikka aamiaiselle tai lukuhetkelle, kunhan sää lämpenisi. Laivalta pääsee pientä ramppia pitkin puiselle, vedessä kelluvalle ponttonilaiturille, jolle on asetettu kaksi tuliterää, tiikkiipuista kansituolia.

Ainut ihminen, jonka näen satamassa, on märkäpukuun sonnustautunut SUP-lautailija. Jo hänen katselemisensa puistattaa minua. Luulen, että rannikkoseudun ihmiset ovat karaistuneempia kuin minunkaltaiseni sisäsiistit kaupunkilaiset. Mikään mahti maailmassa ei saisi minua veteen tällä säällä. Arastelen mereen astumista jopa trooppisessa lämmössä. Katselen vähän aikaa miehen etenemistä pitkin tyyntä veden pintaa, ja palaan sitten sisälle. Suppailu ei vastaa minun käsitystäni hauskanpidosta, mutta mies näyttää nauttivan siitä. Huvinsa kullakin.

Katsastettuani yläkerran noudan laukkuni ja siirryn alakerran makuuhuoneisiin. Niitä on vain kaksi, mutta kumpikin on varsin tilava. Toinen on vielä tyhjä ja odottaa viimeistelyä. Päämakuuhuone on tietysti kauniisti kalustettu. Veljelläni on pettämätön maku ja tyylytaju. Hän on kuitenkin vähän liiankin pedantti, mikä ehkä selittää sen, että hän on yli nelikymppisenä edelleen pinttynyt poikamies. En usko, että kukaan pystyisi elämään hänen vaatimustensa mukaisesti.

Hän sanoo vuokraavansa asuntolaivan mahdollisesti eteenpäin, mutta en voi kuvitella, että hän päästäisi ketään vierasta asumaan siellä pysyvästi.

Päämakuuhuone on meren puolella, kauimpana satamatiestä. Alakerrassa on perinteiset, pyöreät ikkunaventtiilit, mikä saa asunnon tuntumaan enemmän laivalta. Sisustustyyli on raikkaan merihenkinen olematta kuitenkaan kliseinen. Sänky ja vuodevaatteet ovat puhtaanvalkoiset. Ylellinen syvänsininen peite on aseteltu sängylle huolellisesti niin, että se näyttää unohtuneen siihen vahingossa. Sängyllä on myös vaaleansinisiä tweedtyynyjä, joista pariin on kirjailtu käsin hienostuneita simpukkakuvioita. Pelkistettyjen, puisten yöpöytien päällä olevissa lampuissa on valkoiset varjostimet. Valkoisen peilipöydän edessä on Philippe Starckin Louis Ghost -tuoli, joka on taatusti aito, ei mikään kopio. Kaikki on upouutta ja ihanaa.

Pidän näkemästäni, ja viihdyn täällä varmasti, vaikkakin onnellisuudesta puhuminen olisi vielä liioittelua. Oloni ei välttämättä ole parempi tai kevyempi, mutta painontunne sydämessäni ja mielessäni tuntuu hellittäneen hieman. Ehkä meri-ilmalla ja hyvin sijoitetuilla designhuonekaluilla on ihmiseen sellainen vaikutus. En ole asunut yksikseni vuosikausiin, ja tuntuu erikoiselta olla talossa – tai siis tässä tapauksessa laivassa – jossa ei ole mitään toisen ihmisen jälkeensä jättämiä asumisen merkkejä. Kuulen vain laineiden lipplatuksen laivan runkoa vasten; ääni on rauhoittava, suoraan hypnoottinen. Ehkä pääsisin täällä taas kiinni elämään. Miten ihanaa saada olla kerrankin yksin.

Silloin kuulen ulko-oven rämähtävän auki, ja joku huutaa: ”Hu-huuuu!”